

Király Éva: A kis piros pénztárca

A kis piros pénztárca története két éve augusztus 16-án kezdődött, amikor a korareggeli órákban rohamtempóban mentem a Batthyány utcai közértbe, hogy Gézának szénsavmentes italokat vegyek. Nálunk otthon általában buborékos ásványvíz és egyéb szénsavas italok vannak, de ezek fogyasztása most nem tűnt praktikusnak. Géza nem ment dolgozni, otthon volt, de egyre rosszabb állapotba került. A lányom és legnagyobb unokám arról számoltak be, hogy a nagypapa már kb. két hete bajlódik valamilyen vírussal vagy valamilyen felfázással, de szokásához híven ezt előlem mélyen eltitkolta. Nem tudom, hogy hosszú házasságunk mely periódusában alakult ki az a szokása, hogyha nagy baj volt hallgatott. Minél nagyobb volt a probléma, annál jobban. Korábban a megbetegedések általában gyorsan átvonultak rajta, elég volt egy aszpirin, és másnapra már kutya baja sem volt. Ezért valószínű úgy gondolta, fölösleges rémületet keltenie, ha ő maga is kezelni tudja a helyzetet. Mindig abban reménykedett, hogy a betegség ahogy jött, úgy magától el is múlik, és nem kell orvoshoz fordulnia. A napokban együtt mentünk be egy gyógyszertárba, ahol felfázás tüneteire kért gyógyszert, de akkor sem részletezte, hogy milyen problémái vannak. Valamilyen gyógynövény-kivonatot ajánlottak neki, amit szorgosan bevett, de a tünetei nem enyhültek. Pár napja is a legkisebb unokámmal együtt nyaraltunk a Balatonon és nagyon aktív volt, még ma is megvan az a kép, amin együtt száguldanak le a bobbályán Artúrral. De az is lehet, csak azért hallgatott arról mennyire nem érzi jól magát, mert nem akart gyengének, elesettnek mutatkozni, hiszen ő a családfő, akinek minden esetben a topon kell lennie.

Ezen az augusztusi reggelen azonban az aszpirin tableta sem segített rajta. Mire a közértből visszaértem fájdalmas arccal nézett rám, és így szólt: Hívd a mentőket! Akkor már tudtam, hogy a kis piros pénztárcám, amiben személyes iratokat ugyan nem tartok, csak a heti költőpénz és a vásárlási kedvezményt adó kártyák vannak benne, valahol útközben elveszett. De ezzel akkor nem volt időm foglalkozni.

Először a háziorvost hívtam, hátha ő gyorsabban tud intézkedni. Nem volt korábban gyakorlatom hasonló sürgősségi esetekben, így meglepett, hogy a doktornő, aki sietett személyesen is megjelenni nálunk, azt tanácsolta, próbáljam meg én hívni a 112-es segélyhívót. Néhány sikertelen hívást követően megtudtam, hogy a lázas és alhasi fájdalmakkal küszködő férjem részére az orvosi ügyeletet tudják a mentőszolgálat munkatársai a lakásunkra küldeni. Úgy véltem, ez teljesen felesleges, mivel egy orvos már volt velünk, de mentőt a doktornőnek sem sikerült hívnia. Végül kaptunk egy beutalót tőle a Szent János Kórház Urológiai Osztályára, ahova egy magánmentő segítségével jutottunk el, mivel Géza a saját lábán már nem tudott lejönni a második emeletről. Két markos legény cipelte le egy hordozószékben és a ház előtt várakozó betegszállítóba tették. Én is beszálltam, és útközben minden döccenőnél aggódva figyeltem az arcizma rezdüléseit, amíg a kórházba értünk.

A szakszerű és gyors betegszállítást követően hosszú várakozás következett egy lerobbant váróteremben, ahol a férfi mosdó ajtajára kifüggesztették a NEM MŰKÖDIK feliratot. Viccesnek találtam volna, hogy egy urológiai osztály várótermében pont a férfi WC nem működik, de valahogy nem volt kedvem nevetni. Főleg akkor, amikor Géza fájdalmas arcán a tanácstalanságot láttam, mit kezdjen a múlni nem akaró ingerekkel. Hosszas vívódás után a női mosdót választotta, én pedig őrködtem, nehogy valaki rányissa az ajtót.

A váróterem teljesen üres volt, néhány egymásba fonódott fehér szék hevert felborítva a fal mellett, a kertre néző hatalmas ablak szárnyai kitérve, hadd jöjjön be egy kis friss levegő az árnyas fák közül. Gyerekkori emlékeim rohantak meg, mikor a kórház egy hasonló, de másik épületében épp foghúzásra várakoztam. Lehet, hogy itt még ugyanazok a székek és berendezések vannak, mint akkoriban?

Hamarosan kiderült, hogy a rendelőben orvos nem tartózkodik, mert a műtőbe kellett sürgősen mennie. Géza görcsei nem csillapultak, de orvosi segítségre egyelőre nem volt esély. Pedig az ember úgy

megnyugszik, mikor egy egészségügyi intézménybe ér, azt gondolja most már hamarosan jó kezekbe kerül. Lehet, hogy a sürgősségi ügyeleteken játszódó tv-sorozatok keltik bennünk azt a téves érzést, hogy fehérköpenyes orvosok és nővérek hada várja a beteget, és azonnal kezelésbe veszik, majd pár óra múlva stabil állapotban kerül át a kórház másik részlegébe. A Szent János Kórház 5 számú épületében azonban nem ez történt. Hosszas könyörgésemre a nővérke előkerített egy fehérköpenyes orvost, akit gondolom, már a kora miatt is főorvosúrnak szólított. Géza észrevehetően nagyon aggódott az ismeretlen beavatkozástól, így végig mellette maradtam. Rövid kikérdezést követően a doktor úr egy katéter behelyezésével megkönnyítette folyó ügyeit, majd elhadarta a további teendőket. Láthatóan számára rutin beavatkozás történt, de mi ketten csak kapkodtuk a fejünket és próbáltuk minden szavát megjegyezni. Egy dolog biztos volt, antibiotikum kúrát írt elő, melynek hosszát és pontos kimenetelét ő maga sem merte előre megjósolni.

Géza némileg megkönnyebbülve, bár csilló szemmel és vacogó fogakkal ért haza, gyorsan ágyba dugtam és elrohantam a patikába kiváltani a felírt gyógyszereket. A délután csendesen telt, én az interneten böngésztem a kezelési lapon szereplő latin szavakat. Ekkor tudtam azt is meg, hogy ennek a betegségnek a gyógyulási ideje 8-12 hét, általában ennyi időbe telik a fertőzés visszaszorítása és a tünetmentesség elérése. Eszembe villant, hogy a főorvos úr azt ígérte, hogyha elérkezik ez a várva várt pillanat, akkor kioperálják Géza prosztatáját, ami megnövekedett mivolta miatt lett a probléma okozója.

Ilyenkor az ember önvizsgálatot tart: mikor kezdődhetett a betegség, mik lehetnek a tünetei, miért nem vettük hamarabb észre, hogy baj van? Azt sem mondhatom, hogy Géza nem vett részt szűrővizsgálatokon, mivel gondoskodó vállalata évente, két évente szűrővizsgálatokra küldte és ezen események során kikerülhetetlen volt az urológia vizsgálat, amitől a férfiak túlnyomó többsége irtózik. Sajnos a két szűrővizsgálat közötti időben bármilyen új betegség kialakulhat, és ha valaki nem veszi figyelembe az újonnan jelentkező tüneteket, nem fordul időben orvoshoz, akkor komoly betegségek kialakulására is számíthat. Előkerestem a korábbi szűrővizsgálatok leleteit, amelyeken már jelezték a prosztatata megnagyobbodását, de ezek a számok akkor nem voltak túl beszédesek a számunkra.

Ráadásul egy bizonyos kor után szinte természetes, hogy a férfiak hasonló egészségügyi kockázat elé néznek, s egyedül a gyógyszerreklámok hívják fel a figyelmet arra, hogy valamilyen készítmény szedése nem ártana. Felvilágosító előadások sem kerültek a látóterünkbe, amelyek a helyes és követendő eljárásokat ismertették volna az időskorú érdeklődőkkel. Utóbb, arra is rájöttem, hogy az egyébként méreg drága menedzserszűrés csak diagnosztizál, megállapít dolgokat, és általában már nincs idő, szándék és kedv arra, hogy a résztvevők szakorvoshoz is elmenjenek konzultálni, vagy további vizsgálatokat elvégeztetni.

Augusztus közepe óta több mint három hét telt el és - a néha fájdalmas érzetet keltő, a mindennapokban elég nehézkesen használható csővezetékek ellenére - Géza egyre jobban van, pontosabban napról napra jobban érzi magát. A gyógyszerek, a pihenés és a gondos ápolás megtette a hatását. Ráadásul továbbra sincs betegség-tudata és a lázas állapot elmúltát követően megpróbál normális életet élni. Az első sokkon túljutva, most már azon igyekszünk, hogy a műtétet elkerüljük és ha megoldható gyógyszeres kezelést kapjon. Erre azért lenne szerintünk szükség, mert két korábbi kisebb műtét során sajnos szívproblémák léptek fel nála és mindkét esetben intenzív kezelésre szorult. Az urológus javaslatára a biztonság kedvéért egy újabb kardiológiai kivizsgálásra is elmegy, hátha mégis sort kell keríteni a műtétre.

Időközben többször visszamentem a Batthyány utcai közértbe, mivel emlékeim szerint ott volt utoljára a kezemben a kis piros pénztárcám. Több pénztárosnál is érdeklődtem, nem találták-e meg vagy nem adta-e le valaki. A válasz mindig nemleges volt, így letettem arról, hogy valaha is viszontlátom. Időközben a hitelkártyámat, ami a pénztárcámban volt le kellett tiltani, nehogy valaki jogosulatlanul használni tudja. Az is aránylag hosszú procedúra, mire új kártyát küldenek, de szerencsére a személyi igazolványom, jogosítványom és más iratok cseréjét megúsztam, mivel ezeket egy másik tárcában tartom, pont azért, hogy hasonló esetekben minimalizáljam a veszteségeket.

Erre a döntésre azután jutottam, hogy még a kilencvenes évek elején a munkahelyemen csak rövid ideig tartózkodtam, és beérve meggondolatlanul ledobtam a kezításkámat az íróasztalomra. Ráadásul az iroda ajtaját is nyitva hagytam, s amíg nem tartózkodtam ott valaki kiemelte az íróasztal tetején heverő nyitott táskámból a pénztárcámat, amiben akkor még az összes iratomat és a pénzemet egy helyen

tartottam. Több hétbe tellett mire, a rendőrségi feljelentést követően, minden személyes iratomat pótolni tudtam. Akkor határoztam el, hogy két pénztárcát használok: az egyikben a pénzt, a másikban az iratokat tartom, így a saját figyelmetlenségem esetén is csak kisebb kár ér és kevesebb dolgot kell pótolni.

Persze azóta Gézának is bevallottam, hogy azon a reggelen a nagy rohanásban útközben eltűnt a kis piros pénztárcám. De neki sem volt jobb ötlete annál, hogy a közértben próbáljak érdeklődni, de eddigi kísérleteim a pénztárca megtalálására sikertelennek bizonyultak.

A minap viszont felhívott egy régi ismerősöm, nagyon megörültem neki, de azt hittem, rosszul hallom, amit mond: megvan a kis piros pénztárcám, még hozzá hiánytalan tartalommal, még a pénzem is benne van. Az ő elmondásából tudom a történetet: egy fiatalember a Batthyány utcában megtalálta. (Ezek szerint mégsem a közértben hagytam el.) Valószínűleg az történt, hogy azon a reggelen táska nélkül, a pénztárcámat a kezemben tartva indultam el a közértbe és a hazaszáguldás közben, két nehéz szatyorral a kezemben a pénztárcát a nadrágom hátsó zsebébe csúsztattam, ami a sietős mozgás miatt kieshetett. Én rohantam tovább és nem vettem észre, hogy az a járdára pottyant.

A fiatalember úgy döntött, hogy mivel egy irodaépület előtt találta a pénztárcát a portán leadja. Mint utóbb kiderült a pénztárcában – a többi közt - mégis volt egy régi munkahelyemen készült nevét és fényképet tartalmazó kártya. Ott érdeklődtek utánam, de az első kérdések nem vezettek eredményre. Eltelt tehát néhány hét és végül az irodaház dolgozói, két fiatalember, akik az én „ügyemmel” foglalkoztak úgy döntöttek, hogy mivel nem jelentkezett náluk senki, a pénztárcámat leadják az I. kerületi rendőrségre, akik továbbadták az Önkormányzat Ügyfélszolgálatának. Időközben hívott fel egy régi kollegám és megadta az irodai dolgozó telefonszámát, akit felhívtam és tőle tudtam meg, hogy megvan a kis piros pénztárcám hiánytalan tartalommal csak már leadták a rendőrségen.

Lényeg a lényeg mindenki nagyon örült, hogy milyen ügyesen megtaláltak engem, pedig nem volt könnyű dolguk. Én meg annak örültem, hogy napjainkban vannak még olyan emberek, akik az utcán talált pénztárcát, nem a kukába dobják, hanem valamilyen hivatalos helyen leadják. Ott pedig segítőkész emberek addig telefonálnak, amíg rá nem lelnek a tulajdonosára.

Szerencse a szerencsétlenségben, bár először nem akartam elhinni, hogy másodszor lett meg a kis piros pénztárcám, mert egyszer már korábban tényleg a Batthyány utcai közértben felejtettem.